Ο «σύγχρονος άνθρωπος» (Πρεσβύτερος Εμμανουήλ Νιράκης)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 17 Νοεμβρίου, 2011

Κάθε φορὰ ποὺ μιλᾶμε γιὰ τὸν «σύγχρονο ἄνθρωπο» ἀναφερόμαστε μὲ καμάρι στὴν πρόοδο καὶ στὰ ἐπιτεύγματά του. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὶς τελευταῖες δεκαετίες ἔγιναν ἅλματα προόδου σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δημόσιας ζωῆς. Ἀπὸ τὴν καθημερινότητά μας μέχρι τὶς πιὸ σύνθετες δράσεις τῆς ζωῆς μας τὰ πράγματα ἔγιναν πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ ἁπλὰ χάριν στὴν πρόοδο ποὺ ὁ «σύγχρονος ἄνθρωπος» πέτυχε μετὰ ἀπὸ πολυετεῖς προσπάθειες καὶ ἀγῶνες. Βέβαια λησμονοῦμε...

... –σκόπιμα θὰ ἔλεγα- ὅτι παράλληλα μὲ αὐτά, αὐτὸς ὁ ἴδιος «σύγχρονος ἄνθρωπος» ἔκανε τὶς τελευταῖες δεκαετίες δύο παγκόσμιους πολέμους μὲ ἀναρρίθμητα θύματα, δόμησε τὴν οἰκονομία μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε ὁ πλοῦτος καὶ τὰ ἀγαθὰ νὰ εἶναι στὰ χέρια τῶν λίγων καὶ ἰσχυρῶν, μὲ ἀποτέλεσμα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι νὰ ζοῦν στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἐξαθλίωση, ὅπως ἡ Ἀφρικὴ καὶ ἄλλες περιοχὲς τοῦ πλανήτη καὶ ὁλοκλήρωσε τὴν «σύγχρονη» παρέμβασή του στὰ δρώμενα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, φροντίζοντας νὰ καταστρέψει, νὰ μολύνει καὶ νὰ ἀλλοιώσει κάθε γωνιὰ τοῦ πλανήτη μὲ τὴν ἀλλόγιστη καὶ ἄπληστη συμπεριφορά του.

Τὸ ἀποτέλεσμα σήμερα, παρὰ τὴν πρόοδο, εἶναι ἕνας κόσμος ποὺ ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, παραδομένος κυριολεκτικὰ σὲ μιὰ ἀγωνιώδη μέριμνα νὰ διασώσει τὰ κεκτημένα του, δηλαδὴ τὸν πλοῦτο καὶ ὅλα ὅσα κέρδισε εἰς βάρος τῶν πολλῶν. Αὐτὴ «ἐν πολλοῖς» εἶναι καὶ ἡ εἰκόνα τῆς πατρίδας μας τὰ τελευταῖα χρόνια. Παραδομένη στὸ «σύγχρονο ρεῦμα» τῆς παγκοσμιοποίησης, ἀκολουθήσαμε τὸν ἴδιο καταστροφικὸ δρόμο, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερα νὰ ζοῦμε τὸ δράμα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ μαρασμοῦ στὸν ὁποῖο περιπέσαμε μὲ δική μας εὐθύνη καὶ ἀνοχή.

Ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ ἀπ’ τὸ βράδυ ὥς τὸ πρωί, γιὰ ἀνούσιες φροντίδες καὶ ἐνασχολήσεις, κέρδισαν τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας. Φροντίζουμε γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα. Τρέχουμε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ προλάβουμε –ἄραγε τί; Αὐξήσαμε τὶς ὑποχρεώσεις μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Στρέψαμε καὶ κατευθύναμε τὴν καθημερινότητά μας μόνο στὰ εὔκολα καὶ συμβατικὰ καὶ ἀμελήσαμε κάθε πνευματικὴ διάσταση τῆς ζωῆς μας. Μέσα στὴν παραζάλη μας δὲν ἀκούσαμε οὔτε τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ «Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε» (Ματθ. στ΄ 25) Βλέπετε ὁ «σύγχρονος ἄνθρωπος» δὲν ἔχει ἀνάγκη τὶς

ἐντολὲς Του ἀφοῦ πνίγεται ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν ἐργασιῶν καὶ ὑποχρεώσεων ποὺ ἔχει ἀναλάβει.

Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ κατηγορήσω ἢ νὰ ὑποβαθμίσω οὔτε τὴ μέριμνα, οὔτε τὴ φροντίδα γιὰ τὰ ἀπαραίτητα καὶ ἀναγκαῖα πάνω στὴ γῆ. Μιὰ αἰτία ὅμως ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ σήμερα μαστίζουν τὸ τόπο μας εἶναι ὅτι ἀπολυτοποιήσαμε τὸ σῶμα καὶ τὶς ἀνάγκες του. Ἀγνοοῦμε ὅτι ἀπὸ μόνο του τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ὑφίσταται. Ὁ ἄνθρωπος ἔτσι ὅπως τὸν δημιούργησε ὁ Θεὸς εἶναι ψυχοσωματικὴ ἑνότητα. Οὔτε ἡ ψυχὴ ἀπὸ μόνη της, οὔτε τὸ σῶμα ἀπὸ μόνο του συγκροτεῖ τὸν ἄνθρωπο. Ἂν ἡ φροντίδα καὶ ἡ μέριμνά μας ἐπικεντρωνόταν πρωτίστως στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς καὶ δευτερευόντως στὰ τοῦ σώματος, τότε θὰ ἦταν ἐπαινετὴ καὶ θαυμαστή. Ἀλλὰ ἐμεῖς ἀπομονώσαμε τὸ σῶμα ἀπ’ τὴ ψυχὴ καὶ ἡ μόνη μας ἔννοια καὶ φροντίδα ἦταν πῶς θὰ κάνουμε κάθε τι ποὺ θὰ τοῦ προσφέρει ἄνεση, ἀνάπαυση καὶ ὑλικὰ ἀγαθά. Ρίξαμε τὴν ψυχή μας στὴν στέρηση καὶ τὴν ἀσιτία. Θρέψαμε τὸ σῶμα ἀγνοώντας ὅτι ὑπάρχει κι αὐτὴ μὲ τὶς δικές της ἀνάγκες καὶ ἀπαιτήσεις. Τῆς στερήσαμε τὴ μόνη τροφὴ ποὺ συμβάλλει στὴν πρόοδο καὶ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομή. Τὴν ἀποκόψαμε ἀπ’ τὸ Θεό, τὴ μοναδικὴ πηγὴ ζωῆς ποὺ ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ζήσει, νὰ ἀνδρωθεῖ καὶ νὰ ὡριμάσει. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν εἶναι τὸ σῶμα νὰ αὐξάνει καὶ νὰ μεγαλώνει, ἡ ψυχὴ ὅμως νὰ μαραζώνει, νὰ συρρικνώνεται καὶ νὰ ὁδηγεῖται ἀναπόφευκτα σὲ πνευματικὴ ἀσιτία καὶ μαρασμό.

Τὸ δεύτερο χαρακτηριστικό τῆς ἀγωνιώδους μέριμνας καὶ φροντίδας τοῦ «σύγχρονου ἀνθρώπου» εἶναι ὁ προσανατολισμός μας στὸ μέλλον, ἀγνοώντας τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθόν. Πόσες φορὲς ἔχουμε συλλάβει τὸν ἑαυτό μας νὰ κάνει ποικίλα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον γεμάτος ἀγωνία γιὰ τὴν πραγματοποίησή τους; Πόσες φορὲς ταλαιπωροῦμε καί βασανίζουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ σκέψεις γιὰ τὸ αὔριο ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι ντυμένες μὲ τὸ γήινο καὶ φθαρτὸ μανδύα τοῦ μικρόκοσμου ποὺ ἐμεῖς ἔχουμε φτιάξει σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὴν «κοινωνία τοῦ Θεοῦ;» Καὶ ὅταν ἔλθει ἡ μέρα νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ σχέδιά μας, μὲ λύπη διαπιστώνουμε ὅτι τίποτα ἀπ’ ὅσα σχεδιάσαμε δὲν ἔγιναν, γιατί τελικὰ τίποτα δὲν εἶναι στὸ χέρι μας. Ἄρα μάταια κουραστήκαμε, μάταια βασανιστήκαμε καὶ τώρα ζοῦμε καὶ βιώνουμε τὸ «δρᾶμα» τῆς προσωπικῆς μας ἀποτυχίας.

Ὅμως οἱ πατέρες μας, τὸ παρελθὸν δηλαδὴ ποὺ δὲν φαίνεται νὰ μᾶς πολυαπασχολεῖ, μᾶς ἔχουν δώσει πειστικὴ καὶ ὁριστικὴ ἀπάντηση στὸ θέμα αὐτό. Ὁ ἅγ. Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος λέγει: «ὑπάρχει μέριμνα ἄπρακτος καὶ πρᾶξις ἀμέριμνος». Μπορεῖ δηλαδὴ κανεὶς νὰ ἔχει ὑπερβολικὴ μέριμνα μὲ τὶς σκέψεις, χωρὶς ὅμως νὰ κάνει κάτι σπουδαῖο καὶ οὐσιῶδες ἐνῶ μπορεῖ νὰ ἐργάζεται ὅλη μέρα στὰ σπουδαῖα καὶ σημαντικὰ χωρὶς νὰ διακατέχεται ἀπὸ μέριμνα καὶ φροντίδα. Ἡ λύση τοῦ προβλήματος λοιπὸν βρίσκεται μέσα μας. Ἐμεῖς θὰ δώσουμε τὴν ἀπάντηση καὶ ἄρα τὴν διέξοδο. Λιγότερη μέριμνα γιὰ τὰ ἀνούσια καὶ περισσότερη ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος πειστικὸς καὶ σίγουρος δρόμος γιὰ τὰ

προβλήματα τοῦ «σύγχρονου ἀνθρώπου».

(Πηγή: Περιοδικὸ «Ἁγία Ζώνη», Ὀκτ. 2011)